

การบริหารงานวิชาการแบบการมีส่วนร่วมของผู้บริหารโรงเรียนตามการรับรู้ของ  
ครูวิชาการโรงเรียนในสำนักงานเขตมีนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร

นายพีระพัฒน์ มะมิ่ง \*

**บทคัดย่อ**

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับการบริหารงาน วิชาการแบบการมีส่วนร่วมของผู้บริหารโรงเรียนตามการรับรู้ของครูวิชาการโรงเรียนในสำนักงาน เขตมีนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร และเปรียบเทียบการบริหารงานวิชาการแบบการมีส่วนร่วมของ ผู้บริหารโรงเรียนตามการรับรู้ของครูวิชาการโรงเรียนในสำนักงานเขตมีนบุรี สังกัด กรุงเทพมหานคร จำแนกตามระดับการศึกษา และประสบการณ์ในการทำงาน

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย คือ ครูวิชาการ โรงเรียนในสำนักงานเขตมีนบุรี สังกัด กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2559 จำนวน 215 คน โดยใช้สูตรของ Yamane<sup>1</sup> และดำเนินการสุ่ม ตัวอย่างจากกลุ่มประชากรของขนาดโรงเรียนตามสัดส่วนที่คำนวณได้โดยวิธีสุ่มแบบชั้นภูมิ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผ่านการทดสอบหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยการ หาดัชนีความสอดคล้อง (Index of Congruence : IOC) ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไข ให้มีความสมบูรณ์ชัดเจนยิ่งขึ้น โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.67 – 1.00 และหาค่าความ เชื่อมั่นด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของคอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ได้ค่าความ เชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.92 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์เปรียบเทียบการบริหารงานวิชาการแบบการมีส่วนร่วมของผู้บริหาร โรงเรียนตามการรับรู้ของครูวิชาการโรงเรียนในสำนักงานเขตมีนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร โดย จำแนกตามระดับการศึกษา วิเคราะห์ค่าโดยใช้ค่า t-test แบบ Independent สำหรับประสบการณ์ ในการทำงาน วิเคราะห์ค่าโดยใช้ค่า (One-way analysis of variance) เมื่อพบความแตกต่างอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 จึงทดสอบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีเชฟเฟ (Scheffe Post hoc Comparison)

**ผลการวิจัยพบว่า**

1. การบริหารงานวิชาการแบบการมีส่วนร่วมของผู้บริหารโรงเรียนตามการรับรู้ของครู วิชาการโรงเรียนในสำนักงานเขตมีนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร ในภาพรวมและรายด้านอยู่ใน ระดับมาก

\* นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาการบริหารการศึกษา

2. ครูวิชาการที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีการรับรู้เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการแบบการมีส่วนร่วมของผู้บริหารโรงเรียนตามการรับรู้ของครูวิชาการ โรงเรียนในสำนักงานเขตมีนบุรี สังกัด กรุงเทพมหานคร โดยภาพรวมมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนี้

2.1) ด้านพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา พบว่า ครูวิชาการที่มีระดับการศึกษาปริญญาโทหรือสูงกว่ามีการรับรู้เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการแบบการมีส่วนร่วมของผู้บริหารโรงเรียนตามการรับรู้ของครูวิชาการ โรงเรียนในสำนักงานเขตมีนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร สูงกว่าครูวิชาการที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรีหรือต่ำกว่า

3. ครูวิชาการที่มีประสบการณ์การทำงานต่างกัน มีการรับรู้เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการแบบการมีส่วนร่วมของผู้บริหารโรงเรียนตามการรับรู้ของครูวิชาการ โรงเรียนในสำนักงานเขตมีนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร โดยภาพรวมมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนี้

3.1) ด้านการส่งเสริมความรู้ทางวิชาการแก่ชุมชน พบว่า ครูที่มีประสบการณ์การทำงาน 10 – 20 ปี กับประสบการณ์การทำงานสูงกว่า 20 ปี มีการบริหารงานวิชาการแบบการมีส่วนร่วมของผู้บริหารโรงเรียนตามการรับรู้ของครูวิชาการ โรงเรียนในสำนักงานเขตมีนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยครูที่มีประสบการณ์การทำงาน 10 – 20 ปี มีการรับรู้การบริหารงานวิชาการแบบการมีส่วนร่วมของผู้บริหารโรงเรียนในสำนักงานเขตมีนบุรี สูงกว่าครูที่มีประสบการณ์การทำงานสูงกว่า 20 ปี ส่วนครูที่มีประสบการณ์การทำงานอื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง

### คำสำคัญ

ศึกษาการบริหารงานวิชาการแบบการมีส่วนร่วมของผู้บริหารโรงเรียน , การรับรู้ของครูวิชาการ โรงเรียนในสำนักงานเขตมีนบุรี

### ความนำ

กระทรวงศึกษาธิการ ได้กล่าวถึงการบริหารจัดการศึกษาว่า นอกจากการบริหารและจัดการศึกษาตามอำนาจหน้าที่เพื่อพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ของผู้เรียนแล้ว รัฐบาลได้มีการปฏิรูประบบราชการเพื่อบริการประชาชนให้มีความพึงพอใจในการบริการภาครัฐมากขึ้นเพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ดังกล่าว สำนักนายกรัฐมนตรีจึงออกระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการสร้างระบบบริหารกิจการบ้านเมืองและสังคมที่ดี พ.ศ. 2542 ขึ้น เพื่อให้ทุกกระทรวง ทบวง กรม และส่วนราชการถือปฏิบัติ

การบริหารจัดการของสถานศึกษาซึ่งมีหน้าที่ให้บริการการศึกษาแก่ประชาชนและเป็นสถานศึกษาของรัฐ จึงต้องนำหลักการว่าด้วยการบริหารกิจการบ้านเมืองและสังคมที่ดี ซึ่งเรียกกันโดยทั่วไปว่า “ธรรมาภิบาล” มาบูรณาการในการบริหารและจัดการศึกษาเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับโรงเรียนในฐานะที่เป็นนิติบุคคลด้วย หลักการดังกล่าว ได้แก่ 1) หลักนิติธรรม 2) หลักคุณธรรม 3) หลักความโปร่งใส 4) หลักการมีส่วนร่วม 5) หลักความรับผิดชอบ 6) หลักความคุ้มค่า (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2550 : 90)

จากการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาว่าด้วย “หลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. 2546” กระทรวงศึกษาธิการ ได้ประกาศหลักการการนำธรรมาภิบาลมาใช้ในการจัดการศึกษา ที่กำหนดไว้ในการบริหารสถานศึกษาโดยใช้โรงเรียนเป็นฐาน (School-Based Management : SBM) และแนวทางการบริหารโรงเรียนนิติบุคคล ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พุทธศักราช 2546 การกำหนดให้สถานศึกษาเป็นนิติบุคคลมีจุดมุ่งหมายที่สำคัญที่จะทำให้สถานศึกษามีความเข้มแข็งในการบริหาร เพื่อให้การบริหารเป็นไปอย่างคล่องตัว รวดเร็ว สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน สถานศึกษา ชุมชน ดังนั้นผู้บริหารสถานศึกษาจำเป็นต้องจัดระบบบริหารงานบริหารของสถานศึกษาให้มีประสิทธิภาพ โดยยึดหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี หรือหลักธรรมาภิบาล (Good Governance) เป็นเครื่องมือในการนำวิสัยทัศน์ และนโยบายไปสู่การปฏิบัติ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2546 : 35)

การศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นการศึกษาที่มุ่งให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ในกระบวนการคิดวิเคราะห์ด้วยเหตุผล ประกอบด้วยคุณธรรมจริยธรรม รักในรากเหง้าของตนเอง มีคุณนิสัยใฝ่เรียนรู้ ใฝ่รู้ ใฝ่จักแสวงหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้ ที่มีอยู่รอบตัวอย่างหลากหลายสร้างองค์ความรู้จากกระบวนการเรียนรู้เชิงปฏิบัติที่สอดคล้องกับทฤษฎี โดยการผสมผสานระหว่างเทคโนโลยี กระบวนการทางวิทยาศาสตร์และภูมิปัญญาท้องถิ่นสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2540 : 22) โรงเรียนเป็นหน่วยปฏิบัติการที่สำคัญที่สุด เพราะผลการจัดการศึกษาจะเป็นเช่นใดนั้น ขึ้นอยู่กับการปฏิบัติงานของโรงเรียนเป็นสำคัญปัจจัยที่จะทำให้บรรลุผลดังกล่าว คือ การบริหารโรงเรียน ซึ่งจะบรรลุผลตามเป้าหมายมากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับความร่วมมือร่วมใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหรือผู้เกี่ยวข้องซึ่งเป็นสิ่งสำคัญ ผู้บริหารต้องอาศัยวิธีการต่าง ๆ มาช่วยดำเนินงาน เพื่อให้การบริหารโรงเรียนบรรลุเป้าหมายการบริหาร โดยให้บุคลากรและผู้เกี่ยวข้องเข้ามามีส่วนร่วมเป็นวิธีที่ดีแบบหนึ่งที่จะช่วยทำให้เกิดความร่วมมือของทุกฝ่ายดีขึ้น การมีส่วนร่วมในการบริหารงานวิชาการซึ่งถือว่าเป็นหัวใจและเป็นงานหลักของโรงเรียน โดยเฉพาะการมีส่วนร่วมในการบริหารงานด้านหลักสูตร การนำหลักสูตรไปใช้ งานวัดผล ประเมินผล และงานนิเทศภายใน

ปัจจุบันได้มีการยอมรับในเรื่องกระบวนการมีส่วนร่วม ในการบริหารองค์กรอย่าง กว้างขวางทั้งองค์กรภาครัฐและเอกชน ด้วยแนวคิดที่ว่า การเปิดโอกาสให้บุคลากรในองค์กรและผู้ มีส่วนได้ส่วนเสียหรือผู้เกี่ยวข้องได้มีส่วนร่วมปฏิบัติในกระบวนการบริหารองค์กรนั้น ๆ จะทำให้ เกิดความรู้สึกเป็นเจ้าของ มีความผูกพันในกิจกรรมที่ตนเองมีส่วนร่วมและยินดีรับผลแห่งการ ปฏิบัติที่ตนเองมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในกิจกรรมนั้น ๆ สัมฤทธิ์ กางเพ็ง (2544 : 10) ได้เน้นถึง ความสำคัญของการมีส่วนร่วมว่าเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ปฏิบัติงานหรือผู้เกี่ยวข้องมีส่วนในการ ทำงานจะเกิด ความผูกพันกับงานหรือองค์กร ซึ่งมีความรู้สึกผูกพันเกี่ยวข้องข้องที่ว่านี้หากมีการ ตัดสินใจดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งแล้วเป็นผลให้เกิดข้อผูกมัดหรือข้อตกลงร่วมกัน ฉะนั้นการมี ส่วนร่วมของทุกภาคส่วนจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อองค์กร

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ได้กำหนดวัตถุประสงค์ไว้ว่าต้องพัฒนา ทรัพยากรมนุษย์ให้เป็นคนดี มีความรู้ อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ให้มีการพัฒนาทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ให้รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงและปรับตัวให้สามารถดำรงอยู่ได้ ท่ามกลางความเปลี่ยนแปลงนั้นอย่างมีความสุข นอกจากนี้ยังได้กำหนดหลักการที่สำคัญไว้หลาย ประการ เช่น การส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่นและภูมิปัญญาไทย การกำหนดให้สังคมมีส่วนร่วมใน การจัดการศึกษา และให้มีการกระจายอำนาจการศึกษาไปสู่ เขตพื้นที่การศึกษาสถานศึกษา องค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่น การระดมทรัพยากรต่าง ๆ การมีส่วนร่วมทั้งมีสิทธิในการจัดการศึกษาขึ้น พื้นฐาน โดยได้รับสิทธิประโยชน์จากรัฐและการสนับสนุนจากรัฐ บุคคลและองค์กรต่าง ๆ โดยร่วม จัดการศึกษาเพื่อให้ผู้เรียนเกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ที่ดีและมีคุณภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2546 : 7) ดังนั้นการจัดการศึกษาให้มีคุณภาพจึงเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นยิ่ง

การดำเนินการจัดการศึกษาในสถานศึกษาให้บรรลุเป้าหมายนั้น ขึ้นอยู่กับการบริหารงาน ในสถานศึกษาเป็นสำคัญ ซึ่งงานวิชาการถือเป็นงานหลักของการบริหารสถานศึกษา ไม่ว่าจะเป็น ประเภทใด มาตรฐานและคุณภาพของสถานศึกษาจะพิจารณาได้จากผลงานด้านวิชาการ เนื่องจาก งานวิชาการเกี่ยวข้องกับหลักสูตร การจัดโปรแกรมการศึกษา และการจัดการเรียนการสอนซึ่งเป็น หัวใจของสถานศึกษา และเกี่ยวข้องข้องกับผู้บริหารสถานศึกษาและบุคลากรทุกระดับของ สถานศึกษา ซึ่งอาจจะเกี่ยวข้องทางตรงหรือทางอ้อมก็อยู่ที่ลักษณะของงานนั้น (ปริยาพร วงศ์อนุตร โรจน์, 2545 : 1) ส่วนชุมศักดิ์ อินทร์รักษ์ (2551 : 2) กล่าวว่าหน้าที่ของหน่วยงานหรือสถาบัน ทางการศึกษาคือให้ความรู้แก่ผู้เรียน ผู้รับบริการและกลุ่มประชากรเป้าหมายหลาย ๆ ทักษะ กล่าวถึงงานวิชาการเป็นหลัก ในสถานศึกษามีการบริหารงานด้านต่าง ๆ แต่ให้ความสำคัญของงาน วิชาการว่ามีความสำคัญมากที่สุด ผู้บริหารทุกคนควรมีความรับผิดชอบงานวิชาการเป็นอันดับแรก เพราะหน้าที่ของสถานศึกษาคือการให้บริการทางวิชาการ ผู้บริหารมีหน้าที่เป็นผู้นำทางวิชาการโดย ทำงานร่วมกับผู้สอน กระตุ้นเตือนให้คำแนะนำและประสานงานให้ผู้สอนทุกคนทำงานร่วมกัน

อย่างมีประสิทธิภาพในด้านการสอน การวิจัยและการบริการวิชาการ นอกจากนี้ยังเห็นว่างาน วิชาการต้องให้ความสำคัญมากกว่างานด้านอื่น โดยผู้บริหารต้องรับผิดชอบเป็นอันดับแรก

ในการบริหารงานวิชาการในสถานศึกษาให้เกิดประสิทธิภาพนั้น นอกจากจะขึ้นอยู่กับ การบริหารงานในสถานศึกษาแล้ว ยังขึ้นอยู่กับปัจจัยภายนอกสถานศึกษาอีกด้วย ปัจจัยภายนอก สถานศึกษา อันได้แก่ สังคม เศรษฐกิจ การเมืองและวัฒนธรรมย่อมส่งผลต่อการบริหารงาน วิชาการในสถานศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหรือผู้มีส่วนเกี่ยวข้องข้องใน การจัดการศึกษาเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา สำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร เป็น หน่วยงานทางการศึกษาที่มีภารกิจหลักคือ การบริหารจัดการศึกษาให้มีคุณภาพโดยมุ่งที่ผลผลิตคือ ผู้เรียนต้องมีความรู้ความสามารถในการคิดวิเคราะห์ อ่านออก-เขียนได้ ใช้ภาษาไทยในการสื่อสาร ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดทั้งมีคุณธรรม จริยธรรมที่ดั่งงามเป็นไปตามความคาดหวังของสังคม ซึ่งหน่วยงานจัดการศึกษาต่างก็ให้ความสำคัญในภารกิจจัดการศึกษาอย่างยิ่ง ส่งผลให้คุณภาพ การจัดการศึกษาที่เป็นจริงในปัจจุบันตกต่ำมาก ดังจะเห็นได้จากข้อมูลผลการประเมินคุณภาพ การศึกษา

ปัญหาคุณภาพการศึกษาดังกล่าวมีสาเหตุสำคัญหลาย ๆ ประการ ซึ่งมีทั้งกระบวนการ บริหาร กระบวนการนิเทศและกระบวนการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนและการบริหารแบบมี ส่วนร่วม เป็นต้น แต่อย่างไรก็ตามกระบวนการที่อาจจะส่งผลถึงคุณภาพการศึกษาโดยเฉพาะ กระบวนการบริหารแบบมีส่วนร่วมโดยการให้คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ชุมชน ผู้ปกครอง และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องข้องเข้ามามีบทบาทในการจัดการศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับตำราญ หาญประเสริฐ (2544 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมจัดการศึกษาของคณะกรรมการ สถานศึกษาขั้นพื้นฐาน โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอภูเวียง จังหวัด ขอนแก่น พบว่า คณะกรรมการสถานศึกษามีส่วนร่วมจัดการศึกษาอยู่ในระดับปานกลางเกือบทุก ด้าน กรรมการสถานศึกษากลุ่มตัวแทนชุมชนมีส่วนร่วมน้อยทุกด้านส่วนปัญหาการมีส่วนร่วมจัด การศึกษาของคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน มีปัญหาทุกด้านเรียงจากมากไปน้อยคือ คณะกรรมการยังไม่รู้จักหน้าที่พอ ขาดความรู้และประสบการณ์ในการจัดการศึกษา ผู้บริหารไม่ให้ ความสำคัญแก่คณะกรรมการสถานศึกษา การคัดเลือกคนเป็นกรรมการและมีการประชุมบ่อยครั้ง มาก คณะกรรมการมีความต้องการมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาอยู่ในระดับมากทุกด้าน ทั้งนี้หาก ครูผู้สอนมีส่วนร่วมรับรู้ต่อการบริหารงานของผู้บริหาร โรงเรียนจะช่วยสร้างความรู้ความเข้าใจใน บทบาทหน้าที่ของผู้มีส่วนร่วมหรือผู้มีส่วนเกี่ยวข้องร่วมกันพัฒนาคุณภาพการศึกษาเป็นไปใน ทิศทางเดียวกัน คุณภาพการศึกษาก็พัฒนาขึ้นในที่สุด

จากความสำคัญและปัญหาข้างต้นผู้วิจัยในฐานะเป็นผู้เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานของ โรงเรียน คือเป็นครูผู้สอนอยู่ในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่นครราชสีมา จึงมีความสนใจศึกษาการ บริหารงานวิชาการแบบการมีส่วนร่วมของผู้บริหาร โรงเรียนตามการรับรู้ของครูวิชาการ สังกัด

สำนักงานเขตมีนบุรี โดยข้อมูลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้บริหาร โรงเรียนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการวางแผน พัฒนาและปรับปรุงการประยุกต์ใช้หลักการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีในโรงเรียนโดยเฉพาะหลักการบริหารแบบมีส่วนร่วมในงานวิชาการ อันจะส่งผลต่อการพัฒนาคุณภาพของผู้เรียนให้เป็น คนดี มีความรู้และสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขต่อไป

### วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการบริหารงานวิชาการแบบการมีส่วนร่วมของผู้บริหารโรงเรียนตามการรับรู้ของครูวิชาการ โรงเรียนในสำนักงานเขตมีนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อเปรียบเทียบการบริหารงานวิชาการแบบการมีส่วนร่วมของผู้บริหาร โรงเรียนตามการรับรู้ของครูวิชาการ โรงเรียนในสำนักงานเขตมีนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตามระดับการศึกษา และประสบการณ์ในการทำงาน

### ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาการบริหารงานวิชาการแบบการมีส่วนร่วมของผู้บริหารโรงเรียนตามการรับรู้ของครูวิชาการ โรงเรียนในสำนักงานเขตมีนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร โดยมีกรอบการศึกษาค้นคว้า ดังนี้

**ประชากร** เป็นครูวิชาการของโรงเรียนในสำนักงานเขตมีนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2559 จำนวน 462 คน การเลือกกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตรของ Yamane' จำนวน 215 คน

### ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1. ตัวแปรต้น ได้แก่ ระดับการศึกษา และประสบการณ์ในการทำงาน
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ การบริหารงานวิชาการแบบการมีส่วนร่วมของผู้บริหารโรงเรียน โดยยึดขอบข่ายการมีส่วนร่วมในการบริหารงานวิชาการ 5 ด้าน คือ ด้านการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา ด้านการวัดผล ประเมินผลและดำเนินการเทียบโอน ด้านการพัฒนาแหล่งเรียนรู้ ด้านการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา และด้านการส่งเสริมความรู้ทางวิชาการแก่ชุมชน

### วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ โดยมีกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย คือ ครูวิชาการ โรงเรียนในสำนักงานเขตมีนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2559 จำนวน 215 คน โดยใช้สูตรของ Yamane' และดำเนินการสุ่มตัวอย่างจากกลุ่มประชากรของขนาดโรงเรียนตามสัดส่วนที่คำนวณได้ โดยวิธีสุ่มแบบชั้นภูมิเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผ่านการทดสอบหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยการหาดัชนีความสอดคล้อง (Index of Congruence : IOC) ผู้วิจัยได้นำ

แบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไขให้มีความสมบูรณ์ชัดเจนยิ่งขึ้น โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.67 – 1.00 และหาค่าความเชื่อมั่นด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของคอนบาค (Cronbach' s Alpha Coefficeint) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.92 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์เปรียบเทียบการบริหารงานวิชาการแบบการมีส่วนร่วมของผู้บริหาร โรงเรียนตามการรับรู้ของครูวิชาการ โรงเรียนในสำนักงานเขตมีนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร โดยจำแนกตามระดับการศึกษา วิเคราะห์ค่าโดยใช้ค่า t-test แบบ Independent สำหรับประสพการณ์ในการทำงาน วิเคราะห์ค่าโดยใช้ค่า (One- way analysis of variance) เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 จึงทดสอบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีเชฟเฟ (Scheffe Post hoc Comparision)

### ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถสรุปเป็นข้อ ๆ ได้ดังนี้

1. สภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม จากกลุ่มตัวอย่าง 215 คน พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นจบการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือต่ำกว่า โดยมีครูที่มีประสพการณ์ในการทำงาน 10 - 20 ปี มากที่สุด รองลงมา ได้แก่ ต่ำกว่า 10 ปี และ มากกว่า 20 ปี ตามลำดับ

2. การบริหารงานวิชาการแบบการมีส่วนร่วมของผู้บริหาร โรงเรียนตามการรับรู้ของครูวิชาการ โรงเรียนในสำนักงานเขตมีนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร โดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก

3. ผลการเปรียบเทียบการบริหารงานวิชาการแบบการมีส่วนร่วมของผู้บริหาร โรงเรียนตามการรับรู้ของครูวิชาการ โรงเรียนในสำนักงานเขตมีนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร ที่มีการศึกษาต่างกัน มีระดับการรับรู้เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการแบบมีส่วนร่วมของผู้บริหารโรงเรียน โดยภาพรวม มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนี้

3.1 ด้านการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาพบที่ครูวิชาการที่มีระดับการศึกษาปริญญาโทหรือสูงกว่ามีการรับรู้ต่อการบริหารงานวิชาการแบบการมีส่วนร่วมของผู้บริหารโรงเรียนสูงกว่าครูวิชาการที่มีระดับการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือต่ำกว่า

4. ผลการเปรียบเทียบของการบริหารงานวิชาการแบบการมีส่วนร่วมของผู้บริหาร โรงเรียนตามการรับรู้ของครูวิชาการ โรงเรียนในสำนักงานเขตมีนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร ที่มีประสพการณ์การทำงานต่างกัน มีการรับรู้การบริหารงานวิชาการแบบการมีส่วนร่วมของผู้บริหารโรงเรียน โดยภาพรวมไม่พบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนี้

4.1 ด้านการส่งเสริมความรู้ทางวิชาการแก่ชุมชน ครูที่มีประสบการณ์การทำงานต่างกันมีการบริหารงานวิชาการแบบมีส่วนร่วมของผู้บริหาร โรงเรียนตามการรับรู้ของครูวิชาการ โรงเรียนในสำนักงานเขตมีนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร แตกต่างกัน

### อภิปรายผล

1. การบริหารงานวิชาการแบบการมีส่วนร่วมของผู้บริหาร โรงเรียนตามการรับรู้ของครูวิชาการ โรงเรียนในสำนักงานเขตมีนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร โดยการบริหารงานวิชาการแบบการมีส่วนร่วมของผู้บริหาร โรงเรียนด้านการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษามากที่สุด รองลงมา คือ ด้านพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา รองลงมา คือ การส่งเสริมความรู้ทางวิชาการแก่ชุมชน รองลงมา คือ ด้านการวัดผล ประเมินผล และเทียบโอนการเรียนรู้ และอันดับสุดท้าย คือ ด้านการพัฒนาแหล่งเรียนรู้ ซึ่งอภิปรายผลในแต่ละด้าน ได้ดังนี้

ด้านที่ 1 การบริหารงานวิชาการแบบการมีส่วนร่วมของผู้บริหาร โรงเรียนตามการรับรู้ของครูวิชาการ โรงเรียนในสำนักงานเขตมีนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การพัฒนาหลักสูตรของสถานศึกษา และการจัดกระบวนการเรียนรู้เป็นหัวใจสำคัญของงานวิชาการ ประกอบกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ได้กำหนดหลักการในการจัดกระบวนการเรียนรู้ไว้ใน มาตรา 24 สำหรับให้สถานศึกษาใช้เป็นแนวในการจัดกระบวนการเรียนรู้ ส่งผลให้ผู้บริหาร โรงเรียนมีความตระหนัก และตื่นตัวให้ความสำคัญกับการพัฒนาหลักสูตรของสถานศึกษา และเน้นให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องได้เข้ามามีส่วน ร่วมในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา ซึ่งเป็นงานที่สำคัญของงานวิชาการที่ส่งผลต่อการบริหาร สถานศึกษาให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ซึ่งสอดคล้องกับ ปรีชา โล่ชัย (2552 : 84) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง การบริหารงานวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ตามทัศนะของหัวหน้างานวิชาการสถานศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาระยะเขต 2 พบว่า ด้านการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา การบริหารงานวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ตามทัศนะของหัวหน้างานวิชาการสถานศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาระยะเขต 2 อยู่ในระดับมาก

ด้านที่ 2 การบริหารงานวิชาการแบบการมีส่วนร่วมของผู้บริหาร โรงเรียนตามการรับรู้ของครูวิชาการ โรงเรียนในสำนักงานเขตมีนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านการวัดผล ประเมินผล และการดำเนินการเทียบโอน ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้บริหาร โรงเรียนได้ให้ความสำคัญกับด้านการวัดผลและประเมินผล ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครูในทุกบทเรียนและเมื่อสิ้นภาคเรียน สิ้นปีการศึกษาครูจะต้องทำการวัดและประเมินผลเพื่อตัดสินผลการเรียนของนักเรียน เป็นหน้าที่ที่ครูทุกคนจะต้องปฏิบัติ ซึ่งผู้บริหาร โรงเรียนจะต้องจัดหาคู่มือเกี่ยวกับกับวัดผลประเมินผลให้เพียงพอแก่ความต้องการของครู ซึ่งเป็นเอกสารที่ครู



สามารถจะศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับการสร้างเครื่องมือและประเมินผลการเรียนการสอน หากความรู้เกี่ยวกับวิธีการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนตาม สภาพจริงและด้วยวิธีการที่หลากหลาย ซึ่งการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนจะต้องประเมินให้ครอบคลุมผลการเรียนรู้ทั้ง 3 ด้าน คือ ความรู้ ทักษะและเจตคติ และใช้วิธีการที่หลากหลาย โดยประเมินความประพฤติกและพฤติกรรม การเรียน การร่วมกิจกรรมและผลงานจาก โครงการหรือแฟ้มสะสมผลงาน ต้องวัดและประเมินผลการเรียนรู้เป็นกระบวนการต่อเนื่องควบคู่กับกิจกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน ดังนั้นผู้บริหาร โรงเรียนจึงเปิดโอกาสให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องได้ศึกษา รายละเอียดเกี่ยวกับการวัดผลและประเมินผลผู้เรียนอย่างเพียงพอที่จะทำให้การวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอนของผู้เรียนมีคุณภาพตามเกณฑ์ที่สถานศึกษากำหนด ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ประทวน พรหมจ้อย (2548 : 82) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง การบริหารงานวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษาชั้นพื้นฐาน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ขอนแก่น เขต 3 ด้านการวัดผล ประเมินผลและเทียบโอนผลการเรียน พบว่า โดยภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก

ด้านที่ 3 การบริหารงานวิชาการแบบการมีส่วนร่วมของผู้บริหาร โรงเรียนตามการรับรู้ของครูวิชาการ โรงเรียนในสำนักงานเขตมินบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านการพัฒนาแหล่งเรียนรู้ ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน แหล่งเรียนรู้แหล่ง การค้นคว้า มีความสำคัญต่อโรงเรียนและครูมาก ครูและโรงเรียนต้องเตรียมแหล่ง เรียนรู้ทั้งในและนอกโรงเรียนไว้สำหรับการศึกษาหาความรู้ของนักเรียนไว้อย่างเพียงพอ ต้องนำนักเรียนและให้ นักเรียนได้ศึกษาค้นคว้า ค้นพบองค์ความรู้ด้วยครูเป็นเพียงผู้ควบคุม และให้คำแนะนำ ดังนั้นผู้บริหาร โรงเรียนจึงเปิดโอกาสให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องได้เข้ามามีส่วนร่วมในการสำรวจและจัดหา แหล่งเรียนรู้ภายในโรงเรียน และชุมชน เพื่อการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพและ ประสิทธิภาพต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัย ประทวน พรหมจ้อย (2548 : 83) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง การบริหารงานวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษาชั้นพื้นฐาน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ขอนแก่น เขต 3 ด้านการพัฒนาแหล่งการเรียนรู้ พบว่า โดยภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับ

ด้านที่ 4 การบริหารงานวิชาการแบบการมีส่วนร่วมของผู้บริหาร โรงเรียนตามการรับรู้ของครูวิชาการ โรงเรียนในสำนักงานเขตมินบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านการพัฒนาระบบประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ จากผลของการบังคับใช้พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 โดยเฉพาะหมวด 6 มาตรา 48 ที่กำหนดให้มีการประกันคุณภาพภายในและการประเมินภายนอกจากองค์กรอิสระ (สมศ.) ซึ่งได้ บัญญัติไว้ว่าให้หน่วยงานต้นสังกัดและสถานศึกษา จัดให้มีระบบประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาและให้ถือว่าการประกันคุณภาพภายในเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษาที่ต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง โดยมีการจัดทำรายงานประจำปีเสนอต่อหน่วยงานต้นสังกัด หน่วยงานที่เกี่ยวข้องและเปิดเผยต่อสาธารณชน เพื่อนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพและมาตรฐาน การศึกษาและรองรับการ

ประกันคุณภาพภายนอก ผู้บริหารโรงเรียนตระหนักในเรื่องนี้จึงเปิดโอกาสให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ได้เข้ามาร่วมคิด ร่วมวางแผน และร่วมดำเนินการ เพื่อโรงเรียนจะได้สร้างความมั่นใจให้กับสังคม ว่าผู้เรียนมีคุณภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน ดังนั้น ผู้บริหารโรงเรียนจำเป็นต้องพัฒนาคุณภาพและ มาตรฐานการศึกษาเพื่อการพัฒนากระบวนการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับ ผลการวิจัยของ อุไร ทองด้วง (2545 : บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาการปฏิบัติงานประกันคุณภาพการศึกษา ตามเกณฑ์มาตรฐานการศึกษาในโรงเรียนนาร่อง สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพัทลุง ซึ่งพบว่า การปฏิบัติงานโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

ด้านที่ 5 การบริหารงานวิชาการแบบการมีส่วนร่วมของผู้บริหาร โรงเรียนตามการรับรู้ของ ครูวิชาการ โรงเรียนในสำนักงานเขตมีนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านการส่งเสริมความรู้ทาง วิชาการแก่ชุมชน ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ จากการส่งเสริมความรู้ทาง วิชาการแก่ชุมชนเป็นงานที่อยู่นอกโรงเรียน ผู้บริหารมีความจำเป็นจะต้องรวมพลังกับครูในการให้ ข้อมูลข่าวสาร การหาความรู้ การคัดเลือกความรู้และการจัดทำเอกสาร เพื่อบริการชุมชน ดังนั้น ต้องอาศัยความร่วมมือจากบุคลากรในโรงเรียนทุกคนร่วมมือและมีส่วนร่วมในการส่งเสริมความรู้ ทางวิชาการแก่ชุมชน จึงทำให้ชุมชนมีความรู้ ความเข้าใจในบทบาทหน้าที่ของตนเอง เพื่อ พัฒนาการจัดการเรียนการสอนที่ประสิทธิภาพและประสิทธิผล ซึ่งเป็นการจัดการศึกษาที่สนอง ความต้องการของท้องถิ่นทำให้การบริหารงานวิชาการประสบความสำเร็จอย่างมีคุณภาพ ซึ่ง สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สාරอง ลักษณ์ (2548 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาการ บริหารงานวิชาการแบบมีส่วนร่วมของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขต พื้นที่การศึกษา สุรินทร์ เขต 2 ผลการวิจัยพบว่า โดยรวมผู้บริหารสถานศึกษา ครูผู้สอน และ คณะกรรมการ สถานศึกษาขั้นพื้นฐานเห็นว่าผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาสุรินทร์ เขต 2 มีการบริหารงานวิชาการแบบมีส่วนร่วม ด้านการส่งเสริมความรู้ด้าน วิชาการแก่ชุมชนอยู่ใน ระดับมาก ซึ่งไม่สอดคล้องกับประทวน พรหมจ้อย (2548 : 84) ได้ ศึกษาวิจัย เรื่อง การบริหารงาน วิชาการของผู้บริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาขอนแก่น เขต 3 ด้านการ ส่งเสริมความรู้ทางวิชาการแก่ชุมชน พบว่า โดยรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง

2. ผลการเปรียบเทียบ การบริหารงานวิชาการแบบการมีส่วนร่วมของผู้บริหารโรงเรียน ตามการรับรู้ของครูวิชาการ โรงเรียนในสำนักงานเขตมีนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม ระดับการศึกษา โดยภาพรวมพบความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่ เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูวิชาการมองว่าผู้บริหารโรงเรียนได้เปิดโอกาส ให้ครูที่ระดับการศึกษาต่างกันเข้ามามีส่วนร่วมใน การดำเนินการพัฒนางานวิชาการของ โรงเรียน ตามนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการ โดยจัดการอบรมเชิงปฏิบัติการเพื่อพัฒนาศักยภาพการ บริหารจัดการด้านงานวิชาการทั้งผู้บริหารสถานศึกษา และครูผู้ปฏิบัติการสอนได้รับความรู้ใหม่ ๆ ไปพร้อมๆ กัน จึงเป็นปัจจัยที่ส่งผลให้ครูที่มีวุฒิทางการศึกษาต่างกันมีศักยภาพไม่แตกต่างกัน

ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ปรีชา โล่ห์ชัย (2552 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง การบริหารงานวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ตามทัศนะของหัวหน้างานวิชาการสถานศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาระยะเวลา เขต 2 ผลการเปรียบเทียบระดับการบริหารงานวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐานตามทัศนะของหัวหน้างานวิชาการสถานศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาระยะเวลา เขต 2 จำแนกตามวุฒิทางการศึกษา โดยภาพรวม และรายด้านไม่แตกต่างกัน

เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า รายด้านมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนี้

2.1 ด้านพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา พบว่า ครูวิชาการที่มีระดับการศึกษาปริญญาโทหรือสูงกว่ามีการรับรู้เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการแบบการมีส่วนร่วมของผู้บริหารโรงเรียนตามการรับรู้ของครูวิชาการโรงเรียนในสำนักงานเขตมีนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร สูงกว่าครูวิชาการที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรีหรือต่ำกว่า อาจเป็นเพราะมีการพัฒนาศักยภาพ มีความรู้ ความเข้าใจการพัฒนาหลักสูตรในเรื่องการวางแผน ออกแบบ การนำหลักสูตรไปใช้ และประเมินผล ทั้งนี้ทำให้ครูวิชาการที่มีระดับการศึกษาปริญญาโทหรือสูงกว่า มีการรับรู้เกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการแบบการมีส่วนร่วมของผู้บริหารโรงเรียนตามการรับรู้ของครูวิชาการโรงเรียนในสำนักงานเขตมีนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานครสูงกว่าครูวิชาการที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรีหรือต่ำกว่า

3. ผลการเปรียบเทียบ การบริหารงานวิชาการแบบการมีส่วนร่วมของผู้บริหารโรงเรียนตามการรับรู้ของครูวิชาการโรงเรียนในสำนักงานเขตมีนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตามประสบการณ์ในการทำงาน โดยภาพรวม พบว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้บริหารโรงเรียนในสำนักงานเขตมีนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร ได้เปิดโอกาสให้ผู้ที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกันเข้ามามีส่วนร่วมในการปฏิบัติงานที่เป็นเป้าหมาย และนโยบายที่ชัดเจนทำให้การรับรู้ในการบริหารงานวิชาการแบบการมีส่วนร่วมของผู้บริหารโรงเรียนจึงไม่แตกต่างกัน และสอดคล้อง กับ วิจิต บุญเลิศ (2543 : 78) ได้กล่าวไว้ว่าการบริหารงานวิชาการ เป็นกระบวนการดำเนินงานของบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดการศึกษาเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ในการเรียนการสอน ที่มุ่งผลสูงสุดให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรอย่างมีประสิทธิภาพ และชงชัย สันติวงษ์ (2543 : 138) กล่าวว่า การบริหารแบบมีส่วนร่วม คือการที่ผู้บริหารใช้วิธีการแบบเปิด โอกาสให้ผู้ใต้บังคับบัญชาได้มีส่วนร่วมในการบริหารงานด้านต่าง ๆ เช่น การมีส่วนร่วมในการวางแผนช่วยเหลือแนะข้อคิดเห็นเพื่อประกอบการตัดสินใจของผู้บริหาร ตลอดจนการให้โอกาสและอิสระกับกลุ่มที่จะตัดสินใจทำงานภายใต้เป้าหมาย และนโยบายที่มอบหมายไว้กว้าง ดังนั้น การที่ผู้บริหารโรงเรียนบริหารงานวิชาการแบบมีส่วนร่วมได้ให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องที่มี ประสบการณ์ต่างกันมีส่วนร่วมในกระบวนการดำเนินการกิจกรรมต่าง ๆ ทางด้านวิชาการที่มีเป้าหมายและวัตถุประสงค์ให้เป็นไป

ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรเดียวกัน ทำให้การรับรู้ของครูวิชาการที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกันจึงมีการรับรู้ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

### ข้อเสนอแนะสำหรับการทำการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาการบริหารงานด้านต่าง ๆ แบบการมีส่วนร่วมของผู้บริหารโรงเรียน เพื่อให้การบริหารงานในการพัฒนาโรงเรียนให้มีคุณภาพทั้งระบบ
2. ควรเก็บข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญประกอบด้วย ผู้บริหาร ครู คณะกรรมการสถานศึกษา เป็นต้น อย่างน้อย 3 ฝ่าย เพื่อให้ได้ข้อมูลในเชิงลึกมากยิ่งขึ้น
3. ควรศึกษาเปรียบเทียบการบริหารงานวิชาการแบบการมีส่วนร่วมของผู้บริหารโรงเรียนตามทัศนะของคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน
4. ควรศึกษาการเปรียบเทียบการบริหารงานวิชาการแบบการมีส่วนร่วมของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกับโรงเรียนเอกชน

### เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2542). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ฉบับเป็นกฎหมาย.

กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

\_\_\_\_\_ . (2546). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545. กรุงเทพฯ : องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.

ชุมศักดิ์ อินทร์รักษา. (2551). การบริหารงานวิชาการ. ปัตตานี : มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี.

ธงชัย สันติวงษ์. (2543). หลักการจัดการ. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

ประทวน พรหมจ้อย. (2548). การบริหารงานวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาขอนแก่น เขต 3. รายงานการศึกษาอิสระปริญญา ศึกษา ศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยขอนแก่น. (สำเนา)

ปรีชา โล่ห์ชัย. (2552). การบริหารงานวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษายะลา เขต 2. วิทยานิพนธ์ปริญญา ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา. (สำเนา)

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2545). การบริหารงานวิชาการ. กรุงเทพฯ : พิมพ์ดี.

วิจิต บุญเลิศ. (2543). ปัญหาการบริหารงานวิชาการระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียน ประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุดรธานี . วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น. (สำเนา)

- ลำราญ หาญประเสริฐ. (2544). การมีส่วนร่วมจัดการศึกษา ของคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานในโรงเรียนประถมศึกษาอำเภอภูเวียง จังหวัดขอนแก่น . วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยขอนแก่น. (สำเนา)
- ลำรอง ลักษณะร. (2548). การศึกษาการบริหารงานวิชาการแบบมีส่วนร่วมของผู้บริหารสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศรีนครินทร์ เขต 2. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. (สำเนา)
- อุไร ทองด้วง. (2545). “การปฏิบัติงานการประกันคุณภาพการศึกษาตามมาตรฐานการศึกษาในโรงเรียนนำร่อง สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดพัทลุง ”, วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. (สำเนา)